

Sophie
McKenzie

POLITIE

www.politienietbetreden.co

STOP

NIET BETRED

HAAR VADER IS DOOD. MAAR DAN KRIJGT
CAT EEN BIZAR BERICHT...

DOOD

OF

LEVEND

JEUGDTHRILLER

Sophie McKenzie

Dood of levend

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

1

Tot ik dat bericht ontving, was er voor mij geen twijfel mogelijk: mijn vader was dood.

En dat was niet het enige waar ik absoluut zeker van was.

Op die dag, die zonnige ochtend in juli, was ik er ook van overtuigd dat ik de zomer zou eindigen zonder vrienden en dat ik nooit iets spannends zou meemaken zolang ik in Brockledore woonde.

Algauw zou blijken dat ik het mis had. In alle opzichten.

Bess en ik zitten op een deken in de achtertuin, in de schaduw van de eikenboom. Ik wil net opstaan en naar de schuur wandelen. In gedachten ben ik daar al, en ik denk aan de jurk die ik met spelden heb vastgezet, klaar om de stof te knippen. Maar Bess is bijna klaar met een tekening en ik weet dat ze me die wil laten zien zodra die af is. Het puntje van haar tong zit tussen haar lippen geklemd terwijl ze in opperste concentratie de laatste strepen aanbrengt met haar stift.

We lijken totaal niet op elkaar, Bess en ik. Zij heeft papa's bruine ogen en een hartvormig gezicht, met lang, dun, blond haar dat elke keer weer ontsnapt uit de vlechten die mama ervan maakt.

Ik heb een lichtere huid en blauwe ogen. Mijn haar is kort en stekelig – net als ikzelf.

'Cat! Cát!' roept mijn moeder in de deuropening. Vanuit mijn ooghoeken zie ik nog net haar roze, gevlochten sandalen, maar ik kijk niet op. Alles aan haar is gewoon vreselijk irritant.

'Wat moet ze nu weer?' mompel ik.

'Cát!' De roze sandalen stampen door het gras.

Bess verstijft. Ze vindt het afschuwelijk als mama en ik boos doen tegen elkaar.

'Waarom gaf je geen antwoord?' vraagt mama, die bij de rand van de deken blijft staan. Ze maait zo druk met haar armen door de lucht dat haar armbanden luid rinkelend tegen elkaar slaan. 'Ik roep je al de hele tijd!'

'Sorry,' zeg ik, en ik probeer het totale gebrek aan spijt uit mijn stem te houden. 'Ik zat míjlenver hiervandaan.' Ik gebruik expres een van mijn moeders favoriete zinnnetjes. Zelf heeft ze nogal de neiging met haar handen te wapperen als ze die woorden zegt, waarschijnlijk om aan te geven hoe eenvoudig ze wordt afgeleid door alternatieve spirituele vlakken.

Mama kijkt me nijdig aan. Ze heeft mijn sarcastische toon overduidelijk opgemerkt. Er komen

vandaag cliënten en daarom draagt ze een van haar luchtigere outfits: een karmozijnrode zonnejurk met regenboogkleurige ruches van chifon en daaroverheen een roze sjaal met franjes die ze met een stel broches van dierenriemtekens aan de schouderbandjes van haar jurk heeft gespeld.

Mama is een bekende astroloog. Ooit was ze zelfs beroemd. Niet op het niveau van een filmster, maar beroemd genoeg dat mensen naar ons staarden als ze me 's ochtends naar de basisschool bracht. Toen ik klein was, vond ik dat geweldig. In die tijd mocht ze wekelijks aanschuiven bij een tv-programma om door te nemen 'wat de sterren dit weekend voor ons in petto hebben'. Als iemand het vraagt zal ze het ontkennen, maar volgens mij zou ze er alles voor overhebben om weer wekelijks op de landelijke televisie te mogen stralen. Ze geniet in elk geval met volle teugen als ze nu ergens wordt herkend.

'Je moet vanochtend even iets voor me doen, Cat,' zegt ze, en ze veegt een losse pluk van haar rode krullenbos uit haar gezicht. Ik weet met absolute zekerheid dat mama eigenlijk net zulk steil en donker haar heeft als ik, maar ze meent dat haar cliënten de voorkeur geven aan wilde rode krullen met hier en daar felroze plukken.

'En dat is?' Ik sla mijn ogen behoedzaam naar haar op.

'Schat, kijk niet zo naar me.' Ze zucht. 'Je moet vanmorgen even al je... je naaigerei uit de schuur halen.'

Mijn mond zakt open. ‘Wát?’

‘En als je dat gedaan hebt, even snel stoffen en stofzuigen. En het liefst nu meteen, Cat, alsjeblieft.’

‘Dat is zó oneerlijk!’ flap ik eruit. Mijn stem wordt luider tot ik bijna schreeuw.

Ik kan mijn oren niet geloven. Aan de andere kant van onze achtertuin staat een tuinhuis dat we ‘de schuur’ noemen. Mama is van plan om het volgend jaar te gebruiken als gastenverblijf voor haar rijkere cliënten, maar op dit moment staat het leeg. De schuur heeft een zolderkamer met een glazen wand, wat die ruimte tot de perfecte plek maakt om mijn ontwerpen neer te leggen en alle stukken stof te bewaren die ik heb verzameld sinds ik eerder dit jaar besloot om zelf jurken te gaan naaien.

‘Waarom moet ik al mijn spullen daar weghalen?’ protesteer ik. Naast me verstrakt Bess van de zenuwen. Ik probeer mijn woede in te slikken. ‘Ik heb net het materiaal neergelegd voor een jurkje met een rok die ik schuin van draad wil knippen. Het ligt nu precies goed, zodat ik eraan kan beginnen.’

Mijn moeder fronsht haar wenkbrauwen. ‘Mevrouw Trimble heeft al je stofjes en spulletjes al bij elkaar geraapt. Alles staat in dozen bij de schuurdeur te wachten.’

‘Wát?’ Ik spring overeind en mijn woede spoelt onbeheersbaar door me heen. ‘Maar ik ben net

bezig met die jurk! Waarom heeft ze dat gedaan?’

‘Omdat ik het haar gevraagd heb,’ zegt mama bits. ‘Alleen had ze geen tijd meer over, en daarom moet jij nog even stofzuigen om de boel een beetje toonbaar te...’

‘Nee! Alsjeblíeft, mam. Ik heb die schuur nódig. Ik ben daar bezig!’

Mijn moeder kijkt me met een felle blik aan. ‘Nu niet meer, dus,’ zegt ze kortaf. ‘En schiet een beetje op, want de Tuesdays zijn over een paar uur al hier.’

Waar hééft ze het over?

‘Wie zijn de Tuesdays?’ vraag ik.

Mijn moeder rolt met haar ogen. ‘De mozaïek-specialist die het pleintje gaat renoveren, en zijn zoon. Ze blijven een paar weken in de schuur logeren. Ik weet zeker dat ik je hier pas nog iets over heb verteld, Cat.’

Weer zakt mijn mond open. Het is zó typisch voor mijn moeder. Mijn leven wordt overhoop gehaald omdat zij weer eens geld moet uitgeven aan dingen die we totaal niet nodig hebben. Ironisch is het wel: ze beweert altijd zo spiritueel te zijn, maar in werkelijkheid is ze sinds de dood van mijn vader materialistischer dan ooit.

Bess trekt aan de zoom van mijn korte broek. Ik kijk omlaag en zie haar met haar voet stampen. Dat is haar teken om duidelijk te maken dat ik moet stoppen met ruziemaken.

Ik negeer het.

‘Dus je bedoelt dat ik mijn plannen om jurken te maken in de schuur gewoon maar moet opgeven, en dat er ook nog een wildvreemde man en zijn zoon komen wonen? De hele zomer lang?’

‘Doe toch niet zo ongelooflijk moeilijk.’ Mama’s armbanden rinkelen weer luid nu ze haar arm strekt en naar de schuur wijst. ‘Haal die dozen weg, zodat die arme Tuesdays er niet over struikelen, en dan ga je de boel afstoffen en stofzuigen. Nú.’

Met dreunende passen loopt ze weg, en ik blijf met open mond achter. Bess trekt weer aan mijn korte broek. Ik kijk naar haar. Ze trekt een mal gezicht door haar tong uit te steken en scheel te kijken. Ze ziet dat ik van streek ben en probeert me aan het lachen te krijgen.

Ik voel iets in mijn maag samentrekken. ‘Ik ben oké,’ zeg ik.

Bess trekt haar wenkbrauwen op alsof ze wil vragen: *Meen je dat?*

Ik knik. ‘Echt waar.’

Ze gaat weer verder met haar tekening van een pup met donkere vlekken op zijn witte vacht en één donkerbruine vlek precies rond een van zijn ogen. Bess is geobsedeerd door puppy’s, al sinds het moment dat onze hond, Pirate, is overreden. Dat gebeurde een week voordat papa stierf. En omdat ze gemeen is, mogen we van mama geen nieuw huisdier, dus nu tekent Bess de ene ‘Pirate’ na de

ander. Haar tekeningen zijn fantastisch. Veel beter dan je zou verwachten van een gemiddeld kind van bijna zeven jaar oud. We hebben onze creativiteit van papa geërfd. Hij werkte in een chique juwelierszaak, maar zei altijd dat hij eigenlijk een gefrustreerde ontwerper was.

Bijna anderhalf jaar geleden is hij tijdens een storm op zee omgekomen op zijn boot. Ik mis hem nog elke dag. Van hem mocht ik altijd goudkleurige stroop op mijn geroosterde brood doen als mama even niet keek. Hij nam Bess en mij ook elk weekend mee uit varen en dan was hij gelukkig, zelfs al stortregende het. En hij gaf me van die enorme knuffels voor het slapengaan, die roken naar zeep en zaagsel. Daarin voelde ik me altijd helemaal veilig, alsof me nooit iets naars kon gebeuren.

‘Ik ga maar even naar de schuur, dan.’ Ik dwing mezelf te glimlachen, voor Bess. Voordat we onze vader verloren, ergerde ik me altijd kapot aan haar. Ik deed onaardig, gaf haar op haar kop omdat ze altijd en overal achter me aan liep of plaagde haar als ze met haar stomme poppen speelde, ook al was ze nog maar klein. Dan zei ze dingen als: ‘Laat me alsjeblieft spelen, Cat, alsjeblieft.’ En ik rende er ook altijd vandoor, zo snel dat ze me net niet kon bijhouden, en dan galmde haar gejammer achter me aan.

Ik vind het verschrikkelijk hoe ik me destijds heb gedragen.

Nu is ze bijna zeven en ik zou er alles voor geven om haar te horen vragen of ik haar alsjeblied wil laten spelen.

Maar dat vraagt ze niet. Sterker nog, ze zegt helemaal niets meer.

Bess heeft geen woord meer gezegd sinds papa's dood, tegen niemand. De eerste paar maanden zei mama nog dat we haar de tijd moesten geven. Maar het is nu al meer dan een jaar zo, en inmiddels is ze eraan gewend om niet meer te praten.

Erger nog, wij zijn er al zo aan gewend dat we het niet eens meer van haar verwachten.

De kartonnen dozen met al mijn naaigerei zijn vlak naast de voordeur van het tuinhuis voor me klaargezet. De stof voor de jurk die ik netjes had vastgespeld, ligt in een warrige prop op de bovenste doos en het patroon fladdert er half los omheen. Het is heel lastig om een stof die je schuin van draad wilt knippen vast te spelden. Het heeft een eeuwigheid geduurd voor ik het patroon overal precies op de juiste plek had liggen, en nu moet ik helemaal opnieuw beginnen.

De stofzuiger staat veelzeggend naast de stapel dozen. Ik kijk er kwaad naar. Dit is zo oneerlijk. Er is geen enkele plek in huis waar ik genoeg licht en ruimte heb om mijn jurken te maken en dat weet mama best. Mijn slaapkamer is klein en donker. Ik wil al heel lang naar de logeerkamer verhuizen,

die is veel groter, met meer ruimte en hoge ramen waar heel veel daglicht door naar binnen valt. Die kamer is perfect om jurken in te maken, maar hij staat vol met rommel; mama heeft hem helemaal volgepropt met al haar kristallen en astrologietroep en alle oude designerkleding die ze niet meer in haar eigen kledingkast kwijt kan.

Ik pak de dozen op en voel de woede nog in mijn binnenste razen. Ik ga dus echt níét stoffen en stofzuigen. Stampend loop ik over het pleintje en om het woonhuis heen. Daar dump ik de dozen bij de voordeur. Ik haal ze straks wel; nu moet ik eerst even uit de buurt zijn van mijn moeder. Van dit alles.

Met grote passen loop ik de oprit af, het bos in. Ik neem het kronkelpad tussen de bomen door naar de weg. De laatste vijftig meter, of wat is het, naar het dorp wandel ik wat rustiger. Brockledore is heel erg klein: er is een kroeg, een supermarkt met een postkantoor erin, een café dat friet en broodjes verkoopt en een antiquair met een showroom. Daarnaast zijn er een paar winkeltjes met keramiek en boetieks die ouderwetse kleren verkopen.

Bij het oorlogsmonument tegenover de bushalte blijf ik staan en ik kijk de vertrouwde hoofdstraat in. Verontwaardiging vlamt op in mijn borst. Vroeger liep ik hier ook wel eens met papa naar toe. Dan gaf hij me altijd wat geld om snoep te

kopen in de supermarkt, en iedereen die we onderweg tegenkwamen zei ons gedag. Papa zou het nooit hebben toegestaan dat mama de schuur zo van me afpakt. Hij zou wel begrijpen waar ik die ruimte voor nodig heb. Ja, als hij er nog was geweest, had mama van hem nooit zo hebberig mogen worden. Nu baseert ze al haar beslissingen op hoeveel iets kost of hoeveel ze ermee verdient. Papa zou Bess een nieuwe hond hebben gegeven, en hij zou absoluut geen vreemden in de schuur laten wonen, de hele zomer lang, alleen maar om een stom mozaïek op dat stomme pleintje te herstellen.

Maar papa is er niet meer.

En mama is vastberaden om mijn leven te verzieken.

De afgelopen zes maanden heb ik alleen maar willen leren hoe ik kleding moet spelden en naaien. Mama snapt het gewoon niet. Ik heb iets voor mezelf gevonden dat een miljoen kilometer uit de buurt ligt van de manier waarop zij met astrologie mensen het geld uit de zak troggelt. Kleding maken is creatief, net als papa was. Het is iets waarin ik helemaal kan opgaan en mezelf kan verliezen. Nu heb ik geen flauw idee wat ik de rest van de zomervakantie moet doen. Het is niet dat ik nou veel vrienden heb om iets mee af te spreken.

Somber en boos loop ik terug door het bos dat naar mijn huis leidt. De zon schijnt en de vogels

zingen, maar bij elke stap voel ik me depressiever worden. Ik kom tussen de bomen vandaan en ben bij het laantje naar ons huis. Mijn telefoon gaat en ik kijk naar het scherm. Ik herken het nummer niet.

Ik weet dat ik moet oppassen voor onbekende bellers. Maar dat is niet de reden dat ik deze oproep afwijs; ik heb gewoon geen zin om met iemand te praten. De zon schijnt fel op mijn hoofd en het enige wat ik hoor is het geknerp van de steentjes onder mijn schoenzolen en de bladeren van de bomen die zacht ritselen in het briesje. Opnieuw gaat mijn telefoon.

Ze zijn wel hardnekkig, zeg.

Ik wijs de oproep weer af en wil het nummer net blokkeren als mijn telefoon een *ping!* laat horen. Ik heb een berichtje ontvangen. Ik kijk naar het scherm. Het bericht is afkomstig van degene die me probeerde te bellen.

Hallo Cat. Ik ben Rik, een vriend van je vader. Ik wil je graag spreken.

Mijn maag trekt samen van schrik. Opkomende zenuwen kronkelen door mijn lijf. Papa is bijna anderhalf jaar geleden overleden. Hoe zou een van zijn vrienden dan nu ineens aan mijn nummer gekomen zijn? En waarom belt diegene mij en niet mijn moeder?

Dit voelt niet goed. Nog een bericht:

Bel me alsjeblieft, Cat. Ik moet je iets vertellen. Het is belangrijk.

Waarom zegt hij dan niet gewoon wat hij te zeggen heeft? Wie deze Rik ook mag zijn, hij pakt het helemaal verkeerd aan als hij echt wil dat ik met hem een gesprek aanga. Geïrriteerd typ ik terug:

Wat is er zo belangrijk?

Ik wacht twee tellen met mijn vinger vlak boven de optie om het nummer te blokkeren. Dan ontvang ik een derde bericht. Een antwoord op mijn vraag dat zo volslagen onlogisch is dat het voelt alsof mijn hersens vastlopen.

Je vader leeft nog.

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Hide and Secrets*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd

© 2021 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagafbeelding: Simon & Schuster

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6984 7 (e-book 978 90 261 7010 2)

NUR 283, 284